

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce **BS DEALER, a.s.**, se sídlem Dostihová č.e.200, Slušovice, zastoupen JUDr. Františkem Novosadem, advokátem, se sídlem Smetanova 1101, Vsetín, proti žalovanému **Finančnímu úřadu ve Zlíně**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2002, č.j. 7798/02/303941/4111, **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně žalobu dne 11. 8. 2008 domáhal aby soud vydal tento rozsudek:

I. Zřízení níže uvedených zástavních práv je neoprávněné č.j. 117037/99/303940/4111 ze dne 3.6.1999 právo kvůli nedoplatku DPH z období 3/1996 - 3/1998 v částce 1.072.130,- Kč, č.j. 56037/00/303940/4111 ze dne 24.3.2000 kvůli nedoplatku daně z převodu nemovitostí v částce 552.117,- Kč, č.j. 7798/02/303941/4111 ze dne 23.1.2002 kvůli daňovým pohledávkám ve výši 1.608.836 Kč, č.j. 134063/03/303941/4111 ze dne 30.5.2003 na zajištění daňových pohledávek ve výši 572.704,- Kč.

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně o odvolání č.j. 11460/08-1500-706611 ze dne 7.7.2008, č.j. 7857/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10921/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10922/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10923/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10925/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10926/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008, č.j. 10924/08-1500-703692 ze dne 23.6.2008 se ruší.

III. Žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15.8.2008, č.j. 31Ca 114/2008-44, byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku vyloučena k samostatnému řízení.

Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 5. 12. 2008, č.j. 31 Ca 142/2008 – 14 tak, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2002, č.j. 7798/02/303941/4111 pro její opožděnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 72 s. ř. s. odmítl.

Toto usnesení bylo napadeno kasační stížností žalobce. Nejvyšší správní soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 17. července 2009, č.j. 7 Afs 43/2009 – 75 tak, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud uvedl, že „*problematikou procesních důsledků uvedení nesprávného označení žalovaného se vyčerpávajícím způsobem zabýval rozšířený senát*

Nejvyššího správního soudu a ve svém usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, mimo jiné uvedl: „Aby byl žalobce úspěšný, musí být aktivně věcně legitimován, tj. musí být nositelem subjektivního práva, jehož ochrany se domáhá, a žalovaný musí být legitimován pasivně, tj. musí být nositelem tomu odpovídající subjektivní povinnosti. (...) V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. však osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám soudní řád správní v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce. Kurčení žalovaného ve většině případů soud vůbec nebude potřebovat součinnost žalobce, jako tomu bylo ostatně i v souzeném případě: žalobce sice označil jako žalovaného „Českou republiku, zastoupenou Finančním úřadem Brno-venkov“ a v petitu se domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného finančního orgánu, avšak v textu žaloby uvedl, že podal odvolání, které zamítlo Finanční ředitelství v Brně, toto rozhodnutí k žalobě přiložil. S ohledem na shora zmíněné principy, s nimiž je nezbytné přistupovat k posuzování náležitostí žaloby, jakož i na fakt, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, bylo nepochybné, že žaloba jednak poskytuje dostatečný podklad soudu k projednání a rozhodnutí věci, a jednak z ní vyplývalo i to, že žalovaným je ve skutečnosti Finanční ředitelství v Brně. Krajský soud měl proto sám s tímto správním orgánem jako s žalovaným začít jednat, aniž by žalobce ke správnému určení osoby žalovaného vyzýval, a aniž by o tom vydával zvláštní usnesení (arg. § 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario). Součinnost žalobce by soud musel vyžadovat jedině tehdy, pokud by žalobce v celé žalobě napadal toliko rozhodnutí správního orgánu I. stupně a o rozhodnutí o odvolání by v žalobě vůbec nehovořil, resp. z žaloby by tato skutečnost nijak nevyplývala. Tehdy by soud měl postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a žalobce konkrétně a s ohledem na jeho individuální vlastnosti a specifika případu poučit o tom, jaké rozhodnutí může žalobou napadat, v jaké lhůtě tak může učinit, stanovit mu k doplnění žaloby v tomto směru přiměřenou lhůtu a poučit jej, že jeho žaloba bude jako nepřijatelná podle § 68 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta, pokud výzvě soudu nevyhoví.“

Z citovaného usnesení vyplývá nutnost odlišného procesního postupu soudu v případě, kdy žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně. V takovém případě soud začne jednat ve smyslu citovaného usnesení, aniž by žalobce vyzýval k odstranění vad. Pokud však žalobce v žalobě rozhodnutí správního orgánu II. stupně vůbec nezmiňuje, je na místě postup podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. V daném případě krajský soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad žaloby, což odůvodnil procesní ekonomikou. Přitom z obsahu žaloby nebylo zřejmé, že napadá i rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 5. 2002, č. j. 1362/2002/FR/150. Toto rozhodnutí nespecifikoval ani v petitu žaloby, ani k žalobě nepřiložil a pouze obecně uvedl, že všechna odvolání proti rozhodnutím, mezi nimiž uvedl i rozhodnutí finančního úřadu ze dne 23. 1. 2002, skončila zamítnutím. Za daných okolností hledisko procesní ekonomie není podle Nejvyššího správního soudu na místě již s ohledem na obsah a formulaci žaloby a návrh petitu, kdy je z něj zřejmé, že stěžovatel výslovně požaduje přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Výsledkem postupu zvoleného krajským soudem pak bylo, že účastníkem řízení byl finanční úřad, který nemůže být pasivně legitimován ve smyslu § 69 s. ř. s. a že byla odmítnuta žaloba, jak je uvedeno ve výroku napadeného usnesení, ve vztahu k rozhodnutí finančního úřadu, jehož přezkum není ve správním soudnictví možný proto, že se jedná o rozhodnutí, proti němuž je přípustný opravný prostředek. Nebyly tedy splněny podmínky řízení, nikoliv

však podmínky vztahující se k dodržení lhůty pro podání žaloby, jak dovodil krajský soud. Proto měl krajský soud nejprve v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat stěžovatele k upřesnění žalobního návrhu, poučit jej, jaká rozhodnutí je soud ve správním soudnictví příslušný přezkoumávat a také o následcích spojených s nesplněním výzvy. Výzva k opravě žalobního návrhu pak musí obsahovat údaj, v čem jsou spatřovány jeho podstatné nedostatky. To sice neznamená, že by soud měl uvádět, jaká má být konkrétní formulace příslušné části podání, ale na druhé straně nestačí pouhá parafráze vybraných ustanovení s. ř. s.

Krajský soud sice uvedl, že by byl nucen žalobu proti rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 5. 2002 proti předmětnému prvoinstančnímu rozhodnutí také odmítnout pro opožděnost, ovšem tato úvaha je v tomto pouze hypotetická, neboť žalobu proti tomuto rozhodnutí vzhledem k výše uvedenému stěžovatel nepodal a z výroku usnesení a označení účastníků je zřejmé, že se odmítnutí pro opožděnost vztahuje výlučně k rozhodnutí finančního úřadu.

Krajský soud tak pochybil, když stěžovatele nevyzval k odstranění vady jeho podání, a toto pochybení má za následek nezákonnost jeho usnesení, kterým byla žaloba stěžovatele odmítnuta pro opožděnost.“

Krajský soud v Brně, jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vyzval žalobce k odstranění vad žaloby usnesením ze dne 13. 5. 2010, č.j. 31 Ca 142/2008 – 111 tak, aby mj. uvedl, kdo jej činí, čeho se týká, proti komu směřuje. Dále jej poučil o procesních důsledcích nevyhovění této výzvy. V odůvodnění výzvy byl žalobce výslovně poučen, že žalovaným může být pouze „ten správní orgán, který rozhodl ve věci v posledním stupni.“

Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 31. 5. 2010, které bylo zdejšímu soudu doručeno 3. 6. 2010, ve kterém mj. uvedl, že žalobu podává žalobce; žaloba se týká data zániku zástavního práva na základě Rozhodnutí o zániku zástavního práva č.j. 53451/08/303942/8486 ze dne 22. 2. 2008. Žaloba směřuje proti **Finančnímu úřadu ve Zlíně**.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. července 2009, č.j. 7 Afs 43/2009 – 75, z obsahu žaloby ze dne 8. 8. 2008 není zřejmé, zda napadá i rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 5. 2002, č.j. 1362/2002/FŘ/150, když žalobce výslovně požaduje přezkoumání prostupňového rozhodnutí. Proto Krajský soud v Brně, jsa vázán tímto právním názorem, vyzval žalobce k odstranění vady tak, aby uvedl, zda žalobce napadá i druhostupňové rozhodnutí.

Protože žalobce byl usnesením ze dne 13. 5. 2010, č.j. 31 Ca 142/2008 – 111 vyzván k odstranění vad podání, jelikož ve své žalobě ze dne 8. 8. 2008 za žalovaného označil prvostupňový orgán, ačkoli podle ust. § 69 s. ř. s. může být žalovaným pouze orgán rozhodující o opravném prostředku, tj. druhostupňový orgán, a protože na svém procesním stanovisku zůstal, musel zdejší soud žalobu ze dne 8. 8. 2010 v části týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2002, č.j. 7798/02/303941/4111 odmítnout podle ust. § 37 odst. 5 věta druhá s. ř. s., neboť žaloba směřuje proti prvostupňovému orgánu, proti němuž je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřípustná a tato vada nebyla přes výzvu zdejšího soudu odstraněna.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Ačkoli součástí podání ze dne 31. 5. 2010 je oznámení, že adresou k doručování je JUDr. Ing. Karel Nedbálek, Slušovice 520, PSČ 763 15, zdejší soud toto usnesení doručuje žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. Františka Novosada v souladu s ust. § 42 odst. 2 s. ř. s., neboť plná moc udělená žalobcem nebyla odvolána.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 23. 6. 2010

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu